

Indian farmers' protest shatters

Ms Khan

INDIAN 'Soft Power' prowess and clandestine battle of perception suffered a debilitating blow as farmers' protest garnered global attention.

Despite astronomical weight being given to "Hard Power", India has assiduously worked for judicious use of its "Soft Power" toolkit to project power and achieve foreign policy designs.

Its efforts to vindicate Pakistan as irresponsible global actor, in its quest to diplomatically isolate Pakistan, are recently exposed by Disinfoblab disclosures.

These reprehensible tactics are masked under veneer of Bollywood movies, beaming celebrities and cosmopolitan portrayal of indigenous culture, masquerading the actual face of imperial imposter India.

A single tweet from American pop superstar Rihanna unravelled India's declining democracy and BJP's Hindutva mission of ethnic cleansing.

The ensuing global backlash and consequent xenophobic Indian reaction besmirched actual Indian panorama as regional reprobate.

International heavyweights of phenomenal fame triggered chain reaction when Pop

superstar Rihanna took to Twitter, on Wednesday 3rd February, to express solidarity with Indian farmers who have been on strenuous rights based protest movement against Modi government's new draconian agricultural laws.

Creating further diplomatic headache for India, Rihanna was shortly joined by other global bigwigs who threw shade on world's largest "democracy" by discussing prospects of simmering humanitarian quandary in the wake of curtailment of civil liberties, as farmers' protest got traction.

Soon, after the pop super star's tweet highlighted plight of Indian farmers, Brahminical xenophobic chauvinism reared its ugly head.

Modi supporters hurled derogatory terms against African-American superstar by justifying slavery and structural racism in the United States.

Indian government and Hindutva indoctrinated public exploded into resentment and ensuing social media blitzkrieg featuring toxic mix of misogyny, xenophobia and Brahminical

exceptionalism shattered Indian global portrayal as "Liberal Democracy".

This hyper-nationalist reaction also crystallized India's fresh global posture that blatantly rests upon hard sovereignty instead of cosmopolitan ethos.

subjugation of Kashmiris.

Indian celebrities and sports bigwigs, hitherto silent spectators of agonizing farmers protest movement, chose to bandwagon the demonization campaign against international celebrities concerned about farmers'

The new global Indian face categorically condemns any foreign engagement regarding India as "conspiracy".

These virulent internal dynamics lend credence to unbiased news stories on Kashmir and Indian periphery, featuring horrendous atrocities against minorities and brutal

predicament.

In blatantly orchestrated move, they unanimously used the hashtag #India Against Propaganda concocted by Indian Foreign Ministry.

Despite habitual Indian meddling in other states' affairs; Indian celebrities' duplicitous rhetoric warning "foreign

agents" to refrain from meddling in internal affairs unravelled two-facedness of Indian regime.

Evidently wrecked, the beleaguered Indian government expressed puerile reaction. Instead of resorting to reasonable justification, Indian Foreign Ministry chose to vilify the activism of international celebrities by reducing it to mischief of "vested interests".

The United Hindu Front and other right-wing Hindu nationalist organizations, in a bid to ensuing further absurdity, resuscitated Brahminical Patriarchy by burning effigies of international supporters of farmers' protest movement.

The ongoing global social media war seems beginning of end of Indian cultural imperialism and its reputation as world's largest pluralistic democratic model worthy of emulation.

This social media saga kindled a debate in global community regarding Indian commitment to fundamental rights and its stature as "democracy".

Barrage of condemnation against eminent celebrities illustrated the end of inclusive Indian civilization and return of Hindu exclusivist Brahmin despotism.

Martyrs' Day Continue in the Indian Occupied Kashmir

Mr Chaudary

Every year, Kashmir Martyrs' Day (Youme Shudaha-e-Kashmir) is commemorated on July 13 in the memory of 21 Kashmiris who were martyred outside Srinagar Central Jail by the troops of Dogra Maharaja on July 13, 1931. This very day is observed on both sides of the Line of Control and all over the world by the Kashmiris to pay homage to these Kashmiris.

However, the history of Dogra rule (1846-1947) in Kashmir is replete with tyrannous treatment, meted out to the Kashmiri Muslims by Dogra forces. Under the Dogra rule, they were leading so miserable life that it was difficult to differentiate them from beasts. Slave labour, heavy taxes, capital punishment for cow slaughter, and living under constant terror was the order of the day.

On April 19, 1931, the ban of Eid Khutba (Sermon) ignited widespread demonstrations in the Jammu city for a number of days. It was followed by the desecration of the Holy Quran at the hands of Dogra forces, which resulted in outrage among the Muslims throughout the state. In Srinagar, people gathered in Jamia Masjid to denounce this blasphemy. One such get-together was held in Khankah-e-Muella Srinagar, which was addressed by prominent Kashmiris. When the meeting

was concluded, a youth, Abdul Qadeer, pointing his finger to the Maharaja's palace, raised slogans "destroy its every brick." With the accusation of sedition, he was arrested forthwith. Abdul Qadir was to be tried in the court, but due to large public resentment, the court was shifted to Central Jail Srinagar.

On July 12, 1931, in response to the shifting of court, intense public protests were held throughout the city. The next day, on July 13, 1931, thousands of people thronged the Central Jail Srinagar to witness the in-camera trial of Abdul Qadeer. As the time for obligatory prayer approached, a young Kashmiri stood for Azan. The Dogra Governor, Ray Zada Tartilok Chand ordered soldiers to open fire at him. When he got martyred, another young man took his place and started Azan. He was also shot dead. In this way, 21 Kashmiris embraced martyrdom in their efforts to complete the Azan.

The people carried the dead and paraded through the streets of Srinagar, chanting slogans against Dogra brutalities. A complete strike was observed in the city, which was followed by weeklong mourning. This incident shook the whole state and the traffic from Srinagar to Rawalpindi and Srinagar to Jammu came to halt from July 13 to 26, 1931. The 21 martyrs are buried in Martyrs' Graveyard at Khawaja Bazar, Srinagar.

Consequent to these brutal killings, the Kashmiri leadership realized the need to

form a political party, Muslim Conference (MC) with a view to waging a struggle for their freedom. Afterward, on July 19, 1947, MC passed a resolution to merge Kashmir with Pakistan, considering the geographical proximity—the majority of Muslim population (77%), language and cultural relations of Jammu and Kashmir.

Since 1989, various forms of state terrorism have been part of a deliberate campaign by the Indian army and paramilitary forces against Muslim Kashmiris. It has been manifested in brutal tactics like crackdowns, curfews, illegal detentions, massacre, targeted killings, sieges, burning the houses, torture, disappearances, rape, breaking the legs, molestation of Muslim women and killing of persons through fake encounters.

When Indian fanatic Prime Minister Narendra Modi, the leader of the ruling party BJP, came to power, he accelerated anti-Kashmir moves. Since August 5, 2019 Modi's government ended the special status of the Jammu and Kashmir to turn Muslim majority into a minority in the Indian Occupied Kashmir (IOK). Implementing the August 5 announcement, the Indian central government issued a notorious map on October 31, 2019. In accordance with it, Jammu and Kashmir was bifurcated into two union territories—Jammu and Kashmir and Ladakh.

Besides, Indian other malevolent acts such as the

introduction of new domicile law against the majority of Kashmiris, issuance of domicile certificates to 25000 non-Kashmiris and intermittent shelling inside Pakistani side of Kashmir in relation to the Line of Control (LoC)-which has killed hundreds of innocent villagers, indicate 'Modi's fascist India'. Thus, New Delhi completely ended any sort of dialogue with Islamabad to settle the Kashmir issue.

Now, more than 11 months have passed. But, Indian extremist rulers continue lockdown in the IOK where Indian forces have broken all previous records of gross human rights abuses by martyring tens of thousands of the Kashmiris through brutal tactics. Despite the deployment of 900,000 troops in the IOK and intensification of firing by the Indian forces in wake of shortage of foods, medicines for the patients and coronavirus pandemic, innocent Kashmiris are still violating the lockdown by protesting against Indian illegal actions. In order to conceal India's state terrorism, Kashmir has been cut off from the rest of the world. But, some reports and images are appearing in the world and the social media, which show extrajudicial killings of innocent people by the ruthless Indian military and paramilitary troopers.

In this connection, the martyrdom of a 65 years old person Bashir Ahmed Khan on July 1, this year who was dragged out of his car and shot

dead by Indian paramilitary troopers in front of his grandson-three-year-old toddler in Sopore, Srinagar, shocked the world. The horrifying event triggered massive outrage and protests in Indian Kashmir.

Ironically, despite a lapse of 72 years, Kashmiris are still struggling and sacrificing to achieve their alienable right under the UN resolutions for the plebiscite in Jammu and Kashmir.

While, Indian forces have been also employing various draconian like Armed Forces Special Powers Act (AFSPA), the Public Safety Act (PSA), etc. in killing the Kashmiri people, and arbitrarily arrest of any individual for an indefinite period. Besides Human Rights Watch, in its various reports, Amnesty International has also pointed out grave human rights violations in the Indian Controlled Kashmir.

Nevertheless, the Martyrs' Day has given a new impetus to the Kashmir's struggle for independence.

Observing the Youme Shuhada-e-Kashmir on July 13 all over the world, Kashmiris renew their pledge to continue the ongoing war of liberation for the accomplishment of their right of self-determination and for the independence of Kashmir from the despotic Indian rulers who continue state terrorism in the Indian Held Kashmir like the Dogra rulers. In these terms, Martyrs' Day continues in the Indian Occupied Kashmir.

राजनीति किन अकालमै मर्यो ?

• राजन कार्की

rajan2012karki@yahoo.com

नेपालमा राजनीति छ ? कहाँ छ ? कसले गरिरहेको छ राजनीति ?

गाउँ, सहर, नगर, जिल्ला, प्रदेश, केन्द्र जता हेँ, व्यवसाय मात्र चलेका छन् । नेता, पार्टी हेरौ, मारवाडीको फेन्सी पसलजस्तो लाग्छ । कर्ते इमान छेन, कर्तृ नैतिकता छेन । जो छन्, राजनीति गरेको भन्छन् । भाषण गर्छन्, सत्तामा जान्छन, झण्डावाल गाडीमा अगाडि पछाडि पछुवा लगाएर दौडिरहेका देखिन्छन् । ती काही राजनीति गरिरहेका छेनन । तिनको काम भनेको कसरी स्वार्थपूर्ति हुन्छ भन्ने मात्र हो । जो स्वार्थको फसल टिन दौडिरहेको हुन्छ, त्यो राजनीति हो र ?

नेता भनेका रुखमा लाने ऐजेरु हुन् । जसले रुखलाई फरसाउने दिदैन । राजनीति गर्छु भन्ने नेताहरू, पार्टीहरू सत्ता, पद्धति र देशमा लागेका ऐजेरु हुन्, जसले बिस्तारै बिस्तारै लोकतन्त्र र देशभर्तिलाई निलिरहेको छ । यो राजनीति होइन, व्यभिचार हो । नाटक हो, नौटकी हो । गाइजात्रा मात्र हो ।

यिनले जनतासँग के भनेर भोट

माँगे, भोट पाएपछि जनताअपेक्षाको सम्मान कसरी गर्न भन्ने सोच्न छाडेर कम्युनिष्टहरू सत्ता भगदामा फसन पुगेका छन् । जनता सुशासन खोजिरहेका छन्, कम्युनिष्ट नेताहरू एकदोसाको खुट्टा तानेर लडाउने प्रतिस्पर्धा गरिरहेका देखिन्छन् । जो पाखामा बसेर कम्युनिष्ट बाहुबली कुस्ती हेरिरहेका छन्, ती पनि जात्रे हुन, तिनले पनि राजनीति गरिरहेका छैनन् ।

जनघात भनेको यही हो ।

जनविश्वासमाधिको आधात भनेको यही हो । कुनै नेता, कुनै पार्टीलाई जनताले विश्वास गरिरहेका छैनन् । जो जनताको नजरमा अविश्वसनीय छन्, तिनले राजनीति गरिरहेका छन् भनेर कसरी मान्ने ?

जहिले पनि जनतातिर मुख फर्काएर चल्लुपर्ने कम्युनिष्ट राजनीति सत्तातिर मुख फर्काएर हिँडिरहेका छन् । यस्तो गलत चरित्रका कारण कम्युनिष्टले जनविश्वास गुमाउँदै गएका छन् । अरु पार्टीले पनि जनविश्वास गुमाइरहेका छन् । पाएको जनमतको कदर गर्न नसक्नेहरू यो देशका लागि ऐतिहासिक रूपमा बदनाम हुनपुगेका छन् ।

कम्युनिष्टबाहेकका अरु दल त साहै कमजोर अवस्थामा छन् । तिनीहरू आफूलाई जनताले दण्ड दिएका हुन भनेर मरीच चाउरिएरै चाउरिएर अर्का चुनावको प्रतिक्षामा आफ्ना गतिविधिलाई केन्द्रित गरेको देखिन्छ । तर देश र जनता, पद्धति र शासनको जिम्मा पाएका कम्युनिष्टहरूले गणतान्त्रिक संघीय लोकतन्त्रलाई बाँदरको हातको नरिवल बनाइदिए । नपाउनेले के पायो, बोक्समेत चपायो भन्ने उखान वर्तमान कालखण्डका कम्युनिष्टहरूमा लागू हुन्छ ।

सुशासन र समृद्धिका लागि मतदान गरेका जनताले न सुशासन पाए, न समृद्धि । जनतालाई नयाँ नेपाल दिन्हौं भन्ने कम्युनिष्टहरूले धोका दिए, जनता यतिबेला सकसमा छन् । सकस पनि प्राकृतिक सकस, शासनको सकस, जीवनमा आइपर्ने सकस, कम्युनिष्टले

थोपरेको सकस । सकस कति कति ?

कांग्रेस, राप्रपा, मधेशी पार्टीहरूले दुःख दिए, बदमासी गरे, अस्थिरताले गाँज्बा समुन्नतिमा लान सकिएन, रिथरताका लागि बहुमत दिनैपर्ने भयो भनेर जनताले दुई तिहाइ मत दिए । ३ वर्षको अवधिमा कम्युनिष्टले पाएको दुई तिहाइ जनताको पिठूयामा मुड्गो बन्यो । जनताले के पाए ? दशले के पायो ? यो प्रश्नमा एउटा पनि सकारात्मक जवाफ छैन ।

सक्छन्, न आफ्नो मत फिर्ता लिन सक्छन् । जनता मतदान गर्ने भेसिन बन्नपुगे । जनताले एकपल्ट गरेको मतदान ५ वर्षका लागि नेताहरूले लूट मच्चाउन पाउने लाइसेन्स पो बन्नपुग्यो । यस्तो रिथितिले नेपालमा स्थापित संघीय लोकतन्त्र श्री ३ महाराजहरूको शासनभन्दा पनि डरलाई रिथित बन्नपुगेको छ । गाँका वडामा वडा अध्यक्ष नै श्री ३, नगरमा वडादेखि मेरय सम्म सबै श्री ३, सातै प्रदेश र केन्द्रमा

● ● ●

गाउँ, सहर, नगर, जिल्ला, प्रदेश, केन्द्र जता हेलै, व्यवसाय मात्र चलेका छन् । नेता, पार्टी हेरौँ, मारवाडीको फेन्सी पसलजस्तो लाग्छ । कतौ इमान छैन, कतौ नैतिकता छैन । जो छन्, राजनीति गरेको भन्छन् । भाषण गर्छन्, सत्तामा जान्छन्, झण्डावाल गाडीमा अगाडि पछाडि पछुवा लगाएर दौडिरहेका देखिन्छन् । ती कोही राजनीति गरिरहेका छैनन् । तिनको काम भनेको कसरी स्वार्थपूर्ति हुन्छ भन्ने मात्र हो । जो स्वार्थको फसल टिन दौडिरहेको हुन्छ, त्यो राजनीति हो र ?

● ● ●

कम्युनिष्टबाहेकका कम्युनिष्टहरूले यसरी सत्ता लुछाचुडी गर्न नाड्गेभार भएर मल्ल युद्धमा निस्किएका छन् कि त्यो देखेर जनताले नकारेका दलहरू ट्वाँ परेर हेरिरहेका छन् भने जनता बाहमासे गाइजात्रा हेर्न बाध्य हुने अवस्थामा पो पुगे । कम्युनिष्टको शासन जनताको धाँतीमा चासो नभएको सन्यासो पो बन्नपुग्यो नै जनमतको अपमान गर्न यी नेताहरूलाई जनताले फिर्ता बोलाउन

पनि श्री ३ । हिजो एउटा सिंहदरवार

थियो, आज ७ सय ६१ सरकारमा

हजारौं श्री ३ महाराजहरू जन्मेका

छन् । जनताले खोजेको सेवक, पाए

श्री ३ महाराज । तिनले जिति भ्रष्टाचार,

अनियमितता र नैतिकहीन काम गरे पनि

जनताले तिनलाई हल्लाउनै नसक्ने, यो

त १९०३ मा स्थापित जंगे शासनभन्दा

कडा शासन आयो ।

जंगे शासनको अन्त्य २००७ सालमा

भयो, यो नयाँ राणा शासनको अन्त्य कहिले होला, जनतामा नैराश्यता र आक्रोस बढेर जाँदो छ ।

तर यी श्री ३ महाराजहरू यति चलाख छन् कि यिनले युवाहरूलाई भेडा बनाएर पार्टी र नेताको पछि पछि लागेर हिँडने बनाएका छन् । यहीकारण बुद्धिजीवी, पढेलेखेका, चेतनशील कार्यकर्ताहरू विवेक भएर पनि विवेकी बन्न सकेको देखिवैन ।

बाँकी जनता तितरवितर छिरिएका छन्, तिनीहरू राजा आउ देश बचाउ भन्छन्, पूर्वराजा बुँदै बुँदै भनेर बसेका छन् । ऐया पनि छैन, आत्मा पनि छैन । यो कहुवाको ताल र कोवाको चालले कहिले यो श्री ३ को नयाँ शासनको अन्त्य होला ? त्यसमाधि यी नेताहरू विदेशीबाट अनुप्राणित छन् । विदेशी पनि आ-आफ्ना स्वार्थका लागि यिनलाई खेताला बनाइरहेका छन् । लोकतन्त्रको धक्कु लगाएर विदेशी खेतालाहरू देशमाथि घात गरिरहेका छन्, जनतालाई लुटिरहेका छन् ।

यसकारण देशको भविष्य अन्धकार छ । देशलाई यी नयाँ राणाहरूबाट उन्मुक्ति दिलाउने हो भने आमनागरिकका साथमा विवेकी भएर सबै दलका युवाहरू अग्रसर हुनेपर्छ । अन्यथा यो पुस्ता त समात भयो भयो, अर्को पुस्ताले नेपाली हुँ भनेर गर्न पाउना ?

आश्चर्यलाई सवाल के पनि छ पाँच लाख, सात लाख, दश लाख, कार्यकर्ता भएका पार्टीहरू छन् । ती पार्टीका ती लाखों कार्यकर्ताहरूलाई एउटा छोरो वा छोरी नेताले यसरी गल्ती गर्न पाइन्छ ? यो गल्ती सच्याउनुपर्छ भनेर बोलेको सुनिदेन । यसबाट थाहा हुन्छ, पार्टी राजनीति जनमोर्चाका नेता चित्रबहादुर केसीले भनेभैं कुन तहको भेडीगोठका रूपमा चलिरहेको रहेछ । हुन त उहिल्यै लौहपुरुष गणेशमान सिंहले भनेके थिए-जनता भनेका भेडा हुन् ।

आज प्रत्येक नागरिकले आफूले आफैलाई सोन्नुपर्न समय आएको छ-हामी भेडा नै हौं त ?

साल्ट ट्रेडिङ फर्मेरिशन लिमिटेड

द्वारा प्रवर्द्धित

ग्राह्यांस

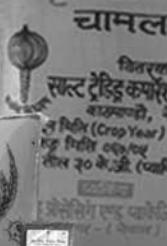
तौल पूर्ण, सुरक्षा सम्पूर्ण

साल्ट ट्रेडिङ समूहका उत्कृष्ट खाद्य बस्तुहरू

पढथयौ हासी बसीकन सँगै वेद, बाइबल, नमाज
पसेकेही नरपशुहरु धवस्त पारे समाज।

मन्यौ ज्यौदै त्यो जस्ले बिरियो देशको माटो
बाँच्यो त्यो मरर पनि जस्ले सर्कियो देशको माटो।

कायर भएर पटक पटक मर्नुभन्दा
बहादुर भएर एकै पटक मर्न सकौ।

- अभियानवाणी

अभियान साप्ताहिक

सम्पादकीय

कि आरोप प्रमाणित कि कारबाहीको भागि हुनुपर्ने

पुस ५ गते विघटन गरिएको प्रतिनिधिसभालाई सर्वोच्च अदालतको सम्बैधानिक इजलासले बदर गरिएपछि उत्पन्न भएको राजनीतिक संकटले अझै समाधान पाउन सकेको छैन। राजनीतिक दलका शिर्ष नेताहरूकै कारण राजनीतिक संकट अझै बढ्दै गएको छ। सर्वोच्च अदालतले प्रतिनिधिसभाको विघटनलाई बदर गरिएको खण्डमा एक दुई दिनभित्र राजनीतिक समस्या समाधान गर्छै भने नेताहरू नै अहिले अन्यौलीमा परेका छन्। गणितीय हिसाब अनुसार सत्ताधारी दल नेकपा एमाले बाहेका संसदको प्रमुख प्रतिपक्षी दल नेपाली कांग्रेस, माओवादी केन्द्र र जनता समाजवादी भित्र पनि आन्तरिक द्वन्द्व तीव्र रहेको छ। त्यसैगी सत्ताधारी दल नेकपा एमालेप्रति पनि आन्तरिक द्वन्द्व तीव्र रहेको कारण राजनीतिक संकट समाधान हुनुको बदला अझै तीव्र रूपमा अधिक बढ्दै गएको छ भने त्यसले तत्कालै निकास पाउन सक्ने सम्भावना न्यून हुँदै गएको छ।

गत फागुन ११ गते सर्वोच्च अदालतको सम्बैधानिक इजलासले विघटन भएको प्रतिनिधिसभालाई बदर गरिएपछि उत्पन्न भएको राजनीतिक संकटले जारी गयो। अदालतलको आदेश अनुसार प्रतिनिधिसभाको बैठक बोलाइँगो तर आजसम्म बसेको प्रतिनिधिसभाको बैठकले ठोस निर्णय गर्ने सकेको छैन भने संसदहरूलाई भना खुवाउने कार्यमा मात्र बैठक सिमित भएको छ। तत्कालिन नेकपा एमाले र माओवादी केन्द्र २०७५ साल जेष्ठ ३ गते एकीकरण भएको नेपाल कम्युनिष्ट पार्टी गठन गरिएको थिए। तर सर्वोच्च अदालतले नै गत फागुन २३ गते नेपाल कम्युनिष्ट पार्टी २०७० सालमा नै निर्वाचन आयोगमा दर्ता रहेको भन्दै नेकपा एमाले र माओवादी केन्द्र प्रिले गठन भएको नेपाल कम्युनिष्ट पार्टीको दर्ता नै खारेज गर्ने नेकपा एमाले र माओवादी केन्द्रलाई अलग अलग अस्तित्वमा कायम गरिएपछि एकमात्र अर्को समस्या थार्फै गयो। अदालतको आदेश पछि नेपाल कम्युनिष्ट पार्टीमा एक भएको नेकपा एमाले र माओवादी केन्द्र अलग अलग भए तर नेकपा एमाले भित्रको आन्तरिक द्वन्द्व समाधान भएन। पछिल्ला दिनमा नेकपा एमालेका वरिष्ठ नेताहरू माधव नेपाल र फलनाथ खनाल सम्बान्धित अन्य केही नेताहरूले नेताहरू नामानान्तर पार्टी चलाईरहेका छन् भने पार्टी अध्यक्ष एवं प्रधानमन्त्री केही ओलीले बोलाएको केन्द्रीय समितिको बैठकमा समेत नेपाल खनाल समितिक नेताहरू उपरिक्त भएर आख्ना कुरा राख्न नसक्नुको पछाडि माधव-खनाल पक्षका नेताहरूको पछाडि माओवादी केन्द्रका अध्यक्ष पुष्टकमल दाहालको स्वार्थ जोडिएको छ। दर्ता खारेज भएको नेपाल कम्युनिष्ट पार्टीमा रहेका नेपाल-खनाल पक्ष पार्टी अध्यक्ष एवं प्रधानमन्त्री ओलीमात्रा खिलेका थिए। गत कार्तिक २८ गते पुष्टकमल दाहालले प्रधानमन्त्री ओलीमात्रा संगीन आरोप लगाउँदै आरोपपत्र लिए। त्यो आरोपपत्र दाहालको मात्र नभएर आफूहरूको समेत हो भने नेपाल खनाल पक्षले अहिले सो आरोपपत्रमा उल्लेख गरिएका विषयहरूलाई प्रमाणित गराउन सकेको छैनन्। तत्कालिन नेपाल कम्युनिष्ट पार्टीको अध्यक्षको हैसियतमा अर्का अध्यक्ष एवं प्रधानमन्त्रीलाई लगाएका आरोपहरूलाई प्रमाणित गर्न नसकेकै अवस्थामा नेकपाको दर्ता खारेज भएपछि मुख्य आरोपी दाहाल अर्को पार्टीका अध्यक्ष भएकाले अब सो आरोपपत्रमा उल्लेख गरिएका विषयहरूलाई प्रमाणित गराउने जिम्मेवारी नेपाल खनालको हो। किन भने बहाउँ दुई अहिले पनि कानुनी रूपमा नेकपा एमालेको वरिष्ठ नेता र सांसद दुहुँच्छ। आफूले पार्टीका अध्यक्षलाई प्रमाणित हुने नसको संगीन आरोपहरूलाई आएका व्यक्तिहरूले अहिले ती आरोपहरू प्रमाणित गर्न नसकेको खण्डमा उपीहरूमात्रा पार्टीले कारबाही गर्न सक्नुपर्छ। पार्टीका वरिष्ठ नेता माधव नेपालले पटक पटक सार्वजनिक रूपमा भन्दै आउनुपर्छको छ। पार्टी विधि, विधान र पद्धति अनुसार चल्नुपर्छ भनेर। वहाँको शब्दमा पनि वहाँमात्रा कारबाही हुनुपर्ने अवस्था देखिएछ। वहाँले कुन विधि, विधान र पद्धति अनुसार आफैने पार्टी अध्यक्ष एवं प्रधानमन्त्री त्यसता गम्भीर र संगीन आरोपहरूलाई आपात्ती तरिको तरिका देखिए। दाहालले एउटै तिरले दुई शिकाका गर्न खोजेको भएपनि त्यसलाई अदालतले ब्रेक लगाइदैको थिए। त्यही ब्रेकपछि नेपाल खनाल बाध्य भए नेकपा एमालेमा फर्किएका हुन्। तर भौतिक रूपमा वहाँहरू नेकपा एमालेमा रहेपनि वहाँहरूको मन मस्तिष्क दाहालकै सहयोग मार्गिरहेका छन्। त्यही कारण माधव नेपालले पटक पटक योग्य रूपमा दाहालसँग वार्ता गरिरहेका छन्। एउटा पार्टीका वरिष्ठ नेताले अर्को पार्टीको अध्यक्षलाई योग्य रूपमा भेटघाट गर्नुको अर्थ को? पछिल्लो समयमा नेकपा एमाले भित्र नेपाल खनाल समूह कमजोर अवस्थामा पुगेका छन्। हिजो वहाँहरूलाई साथ दिने व्यक्तिहरूले नै वहाँहरूलाई छोडै संस्थापन पक्ष तिर गएका हुगाले वहाँहरूलाई छतपटी बढ्दै गएको छ। आफूले प्रमाणित नै गर्न नसके विषयका आरोपहरू पार्टी अध्यक्ष एवं प्रधानमन्त्री माथि लगाउनुपर्ने गर्दा नै वहाँहरू कमजोर अवस्थामा पुनुभएको हो भने हाप्रो ठम्हाई रहेको छ।

तत्कालिन नेकपा एमालेको महासचिव पदमा रहेर माधव नेपालले १४ वर्षसम्म एमालेलाई नेतृत्व गरेका थिए। फलनाथ खनाल समेत नेकपा एमालेको महासचिव भईसकेका व्यक्ति हुन्। माधव नेपाल र केही ओलीबीचमा कहिन्छै राष्ट्र सम्बन्ध हुन सकेको थिएन, त्यसैको फाइदा उठाउन दर्ता खारेज भएको नेपाल कम्युनिष्ट पार्टीमा रहेका दुई अध्यक्ष मध्येका एक पुष्टकमल दाहालले पार्टी भित्र खेनेत नेपाल खनाल पक्षलाई आफैनो पक्षमा तिन्का थिए। दाहालले एउटै तिरले दुई शिकाका गर्न खोजेको भएपनि त्यसलाई अदालतले ब्रेक लगाइदैको थिए। त्यही ब्रेकपछि नेपाल खनाल बाध्य भए नेकपा एमालेमा फर्किएका हुन्। तर भौतिक रूपमा वहाँहरू नेकपा एमालेमा रहेपनि वहाँहरूको मन मस्तिष्क दाहालकै सहयोग मार्गिरहेका छन्। त्यही कारण माधव नेपालले पटक पटक योग्य रूपमा दाहालसँग वार्ता गरिरहेका छन्। एउटा पार्टीका वरिष्ठ नेताले अर्को पार्टीको अध्यक्षलाई योग्य रूपमा भेटघाट गर्नुको अर्थ को? पछिल्लो समयमा नेकपा एमाले भित्र नेपाल खनाल समूह कमजोर अवस्थामा पुगेका छन्। हिजो वहाँहरूलाई छोडै संस्थापन पक्ष तिर गएका हुगाले वहाँहरूलाई छतपटी बढ्दै गएको छ। आफूले प्रमाणित नै गर्न नसके विषयका आरोपहरू पार्टी अध्यक्ष एवं प्रधानमन्त्री माथि लगाउनुपर्ने गर्दा नै वहाँहरू कमजोर अवस्थामा पुनुभएको हो भने हाप्रो ठम्हाई रहेको छ।

हुँदा खाने र हुँने खाने वर्गहरूको विभेद

भोला बनिया

मैले लेखेको 'सामाजिक विकास, जनसहभागिता र कल्याण' पुस्तक विमोचन भएको छ। मैले यस पुस्तकमा राज्यबाट पछाडि पारिएका अल्पसंख्यक, शोषित-पीडित र पिछडावर्गका समुदायहरू किन अगाडि आउन सकेनन् र यसको मुख्य कारण के हो भन्ने सन्दर्भहरू उठान गरेको छु। जबसम्म राज्यबाट पछाडि पारिएका समुदायहरूको सामाजिक न्याय हुन सक्दैन, तबसम्म समाजको कल्याण हुँदैन। यसका लागि सबैभन्दा पहिले राज्यका हरेक निकायहरू पछाडि पारिएका समुदायहरूको जनसहभागिता हुनु जरूरी छ। यो जनसहभागिता जबसम्म समाजको कल्याण हुँदैन तबसम्म समाजको कल्याण हुँदैन। यसका लागि बालुवामा पानी खन्नाउनु सरह हो।

जबसम्म राज्यका विभिन्न नियुक्तिहरूमा राज्यबाट पछाडि पारिएका समुदायहरू, दुर्बलतामा रहेको वर्गहरू, समुदायहरूमा रहेको वर्गहरूलाई माथि उठाउने प्रयास गरिएन, उनीहरूलाई विशेष प्रकारको योजनाबद्द तरिकाबाट विभिन्न सिपमूलक तालिम दिएर होस् अथवा उनीहरूको बसोबास रहेको क्षेत्रमा कलकारखाना स्थापना गरेर होस् अथवा उनीहरूलाई नैतिकता हो। उनको विचारधाराको आधारशील नैतिकता हो। उनी नैतिकताका यति ठूला पुजारी थिए कि अनैतिक वा हिसात्मक साधानद्वारा मध्येशमा आन्दोलन गर्नका लागि तायार थिएनन्। उनको एउटा दृढ विश्वास थियो कि भर्मलाई राजनीतिबाट अलग गर्न सक्दैन। विना धर्मको राजनीति मृत्युपास जस्तै हो।

उहाँले विभेदरहित समाजमा बढी महत्व प्रदान गर्नुहुँयो। उनकिको विभिन्न अनैतिक विभाग उनको लागि विभिन्न अन्तर्भूत विभाग होन्। उनको लागि विभिन्न अन्तर्भूत विभाग उनको लागि विभिन्न अन्तर्भूत विभाग होन्। उनको लागि विभिन्न अन्तर्भूत विभाग होन्।

उहाँले विभेदरहित समाजमा बढी महत्व प्रदान गर्नुहुँयो। उनकिको विभिन्न अनैतिक विभाग उनको लागि विभिन्न अन्तर्भूत विभाग होन्। उनको लागि विभिन्न अन्तर्भूत विभाग होन्।

उहाँले विभेदरहित समाजमा बढी महत्व प्रदान गर्नुहुँयो। उनकिको विभिन्न अन

परम्परावादी विकास मोडेल

दिब्बी नेपाली

माघको पहिलो हप्ता सोलुखुम्बुको यात्रा गरियो । यात्राका ऋममा पूर्वसांसद राजकुमार राईले सुनाएको निष्कर्ष थियो- मुलुकको अविकास, भ्रष्टाचार, अपराध, बेशिति, अन्यायको अवस्था देशको नेतृत्वको संस्कार र संस्कृतिमा भर पर्छ । यो सांसद राईको राजनीतिक जीवनको निष्कर्ष थियो । उहाँले उदाहरण दिए भन्नुभयो- यीन, भियतनाम, हडकड, सिंगापुर, मलेसिया, थाइल्यान्डजस्ता मुलुक छोटो समयमै विकसित हुनुमा त्यो देशको नेतृत्वको संस्कार र संस्कृतिले ठूलो भूमिका खेलेको छ ।

एक समय नेपालजस्तै गरिबीमा पिलिसएको भुटान आज सम्पन्न हुँदै छ । स्वास्थ्य र शिक्षाको जिम्मा राज्यले लिएको छ । यसमा त्यहाँको राजनीतिक नेतृत्वको संस्कार, संस्कृतिले काम गरेको छ । वर्तमान नेपालको राजनीतिक नेतृत्वको सोच र व्यवहारलाई तुलना गर्दा यो निष्कर्षलाई असत्य मान्ने ठाउँ छैन । माघकै अन्तिम साता गण्डकी प्रदेशका केही जिल्ला भ्रमणको सन्दर्भ पनि जुन्यो । दुवै भ्रमणका ऋममा विकास निर्माणको नाममा प्राकृतिक स्रोतहरूको असहय दोहन र जतातौ जथाभावी बाटो खनिएका परिदृश्यहरू देखिए । यसले मनमा निकै प्रश्न उब्जायो । यो कस्तो विकास होला ? यस्तो विकासबाट को लाभान्वित होलान् ? इत्यादि ।

निकट भविष्यमा आउन सक्ने भलबाढी र भूम्यले निस्त्याउने विनाशबारे कसैले सोयेको देखिँदैन । दीर्घकालीन सोचले विकास निर्माणको योजना तर्जुमा गरिएको देखिँदैन । राजनीतिक व्यवस्था बदलिए, तर वित्तन र प्रवृत्ति नबदलिँदा नेपालको विकासले गति लिन सकेन, विकासको नाममा बेशितिले भने गति पाएको छ । खाडी मुलुकले समुद्रमाथि गगनचुम्बी महल ठड्याएर विश्वको ध्यान खिचिरहेका छन् । उजाड मरुभूमिलाई किनेको माटो र आधुनिक प्रविधिक प्रयोग गर्दै नेपाली श्रमिकबाटै विभिन्न प्रजातिका रुखबिरुलाले हरियाली बनाएका छन् । यता नेपालमा भने योजना र इन्जिनियरिङ्विने अनुमानको भरमा बाटो खेनेर विकास गरिँदै छ । विभिन्न राजनीतिक पार्टीका कार्यकर्ताले गाउँबस्तीमा जथाभावी डोजर आतक मच्चाइरहेका छन् । उनीहरू देशलाई तीव्र गतिमा मरुभूमीकरणतर्फ धकेल्न उद्यत देखिँन्छन् ।

राजनीतिमा डनवाद, धनवाद, प्रभाव, प्रभुत्व र वर्चस्व हाली देखिँन्छ । यसले बोल्न खोजेको पनि मुख थुनिएको अवस्था छ । राजनीतिक संरक्षणले जे गरे पनि हुँच भन्ने मैमत मानसिकता विकास गरेको छ । मिडियामा वेलोलामा देशमा विभिन्न स्थानमा प्राकृतिक स्रोतहरूको अनियन्त्रित दोहन गरिरहेका डोजर आतकबारे प्रसरस्तै चर्चा परिचर्चा भएका छन् । केही वर्षअघि बभाड जिल्लामा असारमा भर्खेरी रोपको धानको गाबाले जमिन नसमाउँदै डोजर कुदाएको दृश्यले नेपाली विकासलाई छल्लैंग परिसकेको छ । यो अव्यवस्थालाई नियन्त्रण तथा कडाइ गर्न खोज्दा तत्कालीन प्रमुख जिल्ला अधिकारी सुरेश सुनार सरुवा नै हुनुपर्यो । वर्तमान राजनीतिक सरगारीको अवस्थामा धेरैलाई यस्ता विषय असान्दर्भिक लान सक्छ । जनता सुरक्षित भई बाँचे मात्रै न सबैको राजनीतिक भोट पाकछ ! नेपालले ६ ओटा राजनीतिक व्यवस्था र सातओटा संविधान फेरिसक्यो । तर, विकास निर्माण र जनताको आवश्यकतामा काम गर्ने शैलीलाई आजसम्म फेर्न सकेको छैन ।

देशको कमजोर र जटिल भौगोलिक बनावटअनुसार नेपालले विकास निर्माणमा आफै भौलिक मोडेल विकास गर्नुपर्छ । यसबारे खासखास समयमा चर्चा नभएको पनि होइन । तर, बहस, छलफल गर्दैर्गदा काम गर्न भने विर्सिने रोग अफै कायम छ । महाभूकम्प ०७२ पछि भवन निर्माण

सहिता कडाइपूर्वक लागू गर्ने, एकीकृत सहर र ग्रामीण बर्स्ती विकास गर्ने भनियो । ती सबै सार्वजनिक बहस पानीको फोकाजस्तै फुटेर हावामा विलिन भए । कतिपयको स्वार्थ पूरा नहुँदा दीर्घकालीन राजनीतिक गुरुयोजना ओफेलमा पारिँदै आएका छन् ।

बदलिएको व्यवस्थामा नफेरिएको विकास मोडेलमा काँचुली फेर्ने हो भने चार कुरामा ध्यान दिन उपयुक्त हुँच । पहिलो-विकाससँग जनताको आवश्यकतालाई जोड्ने, दोसो- बदलिएको परिवेशलाई आन्सासात गर्ने, तेसो- व्यवस्था र विकासलाई जीविकोपार्जनसँग मिलान गर्ने र चौथो- दुर्गमका बस्तीसुहाउँदो प्रविधिको प्रयोग गरी स्थानीयस्तरमा टेवा पुऱ्याउने । यसो गर्न सकिए जनतामा आशा जगाउन सकिन्छ । आयमा पनि सन्तुलित वृद्धि हुन सक्छ । बहुपक्षीय सामाजिक गरिबीको दुष्क्रत तोडिई विकासमा योगदान पुग्छ । दुर्गमका जनताको जीवनस्तरमा सुधार नभएसम्म विकास निर्माण कागलाई बेल पाक्यो हर्ष न विस्तार हुने देखिँन्छ । नेपाली राजनीतिक नेतृत्व र कर्मचारीतन्त्रमा जनता मनुभन्दा अगाडि रोकथामका कुनै पनि उपाय नअपनाउने पुरानै रोग जुँकात्यूँ छ । जब विपतिले नागरिकलाई मार्छ, गोहीका औँसु भारेर चुक्चुकाउने, सम्वेदना दिने, दुई-चार पोका स्वास्थ्यका लागि हानिकारक चाउचाउ बॉर्डेर फोटो खिची पोस्ट गर्दै सहानुभूति बढुल्ने त नेपाली नेताको आम्रप्रवृत्ति भैन् भएको छ । यसको अन्त्य चाँडै होला भन्ने कल्पना गर्न सकिन्दैन । यसो नहुँदो हो त गत बर्खामा जाजरकोटको सार्को परिवार, सिन्धुपाल्योकका तामाड र बाग्लुङको दोपाटनका कामी परिवारको बाढीपहिरोले वश नै सखाप हुने थिएन ।

यी घटना भएका ठाउँका बर्सी भग्नभिविदले पहिला नै सुरक्षित स्थानमा सार्न रुकाएका थिए । राज्यविहीनताको अवस्थामा कसैले सुनिदेओस, यस्ता सुझाब । प्राकृतिकभन्दा पनि मानवसिंजित प्रकोपले बढी नोकसानी गरिरहेको छ । धेरैजसो

पहिलो डोजरे विकासकै कारण गएका देखिँन्छन् । पहिरोपेडित ती नागरिकलाई सुरक्षित स्थानमा स्थानान्तरण किन गरिएन ? कसले रोक्यो ? यसको उत्तर छैन । राज्य सञ्चालकहरूमा हदैसम्पम्बो गेरिजम्भेवारी देखिएको छ । वन्यजन्तु दुर्लभ भए बचाउन पोस्टर, होर्डिङ बोर्ड राखेर प्रचार गरिन्छ । तर, आफै देशका लोपोन्मुख जातिको संरक्षणमा राज्यको रुचि छैन । तराई-मध्यसम्म भूमिगत जलभण्डारमा कटोती भई मरुभूमीकरण बढिरहेको छ । जनपरिचालनबाट विकास निर्माण गर्दा तुलनात्मक स्थमा पानीको मुहान, बहाव सुरक्षित रहन सक्छ । सम्भव भएसम्म प्राकृतिक स्वस्य नविगारी विकास गर्ने रणनीति लिनुपर्छ, जापानले बनाइदिएको बनेपा-बर्दिबास बिपी राजमार्जस्तै । नेपालको भूगोल स्विट्जरल्याउडको जस्तै भनेर मक्ख परेर मात्रै हुँदैन । सिवै जरल्यान्डको विकास मोडेल नेपालले लागू गरे के हुँच ?

व्यापक जनपरिचालनलाई प्राथमिकतामा राज्य राम्रो हुन्छ । यसबाट रोजगारी सिर्जना र प्रकृति (वनजंगल) को संरक्षणमा पनि ठूलो सहयोग मिल्नेछ । डोजरको अनधिकृत प्रयोगले हिमाल-पहाडका स्थायी पानीका मुहान र खोलानाला सुकै गरेका छन् । तराई-मध्यसम्म भूमिगत जलभण्डारमा कटोती भई मरुभूमीकरण बढिरहेको छ । जनपरिचालनबाट विकास निर्माण गर्दा तुलनात्मक स्थमा पानीको मुहान, बहाव सुरक्षित रहन सक्छ । सम्भव भएसम्म प्राकृतिक स्वस्य नविगारी विकास गर्ने रणनीति लिनुपर्छ, जापानले बनाइदिएको बनेपा-बर्दिबास बिपी राजमार्जस्तै । नेपालको भूगोल स्विट्जरल्याउडको जस्तै भनेर मक्ख परेर मात्रै हुँदैन । सिवै जरल्यान्डको विकास मोडेल नेपालले लागू गरे के हुँच ?

लोपोन्मुख जातिको संरक्षणमा राज्यको रुचि छैन । यी सुमुदाय अफै आफै देशमा अनागरिक हुन विश्व छन् । चीनले भर्खेर आफै देश गरिबीबाट मुक्त भएको घोषणा गरेको छ । तर, नेपाली शासक भने गरिबी, विपन्नता, असमानता र अभावलाई नै शासनको मुख्य औजार बनाइरहेका छन् । यो शासकीय आपाधिक मानसिकता हो । कास्की जिल्लाको नागडाँडा काटेपछि चार-पाँच घुस्ती तलबाट पारिष्ठिए शिल्पीहरूको ठूलो बर्स्ती देखिँन्छ । यो गाउँमाथि भिरको टाकुराबाट बाटो खनिएको छ । आउने वर्षमा पहिरोको खतरा प्रस्त॑ देखिँन्छ । बर्स्तीलाई तत्कालै लोपोन्मुख जातिको संरक्षणमा राज्यको रुचि छैन । यो सुमुदाय अफै आफै देशमा अनागरिक हुन विश्व छन् । चीनले भर्खेर आफै देश गरिबीबाट मुक्त भएको घोषणा गरेको छ । तर, नेपाली शासक भने गरिबी, विपन्नता, असमानता र अभावलाई नै शासनको मुख्य औजार बनाइरहेका छन् । यो शासकीय आपाधिक मानसिकता हो । कास्की जिल्लाको नागडाँडा काटेपछि चार-पाँच घुस्ती तलबाट पारिष्ठिए शिल्पीहरूको ठूलो बर्स्ती देखिँन्छ । यो गाउँमाथि भिरको टाकुराबाट बाटो खनिएको छ । आउने वर्षमा पहिरोको खतरा प्रस्त॑ देखिँन्छ । बर्स्तीलाई तत्कालै लोपोन्मुख जातिको संरक्षणमा राज्यको रुचि छैन । यो सुमुदाय अफै आफै देशमा अनागरिक हुन विश्व छन् । चीनले भर्खेर आफै देश गरिबीबाट मुक्त भएको घोषणा गरेको छ । तर, नेपाली शासक भने गरिबी, विपन्नता, असमानता र अभावलाई नै शासनको मुख्य औजार बनाइरहेका छन् । यो शासकीय आपाधिक मानसिकता हो । कास्की जिल्लाको नागडाँडा काटेपछि चार-पाँच घुस्ती तलबाट पारिष्ठिए शिल्पीहरूको ठूलो बर्स्ती देखिँन्छ । यो गाउँमाथि भिरको टाकुराबाट बाटो खनिएको छ । आउने वर्षमा पहिरोको खतरा प्रस्त॑ देखिँन्छ । बर्स्तीलाई तत्कालै लोपोन्मुख जातिको संरक्षणमा राज्यको रुचि छैन । यो सुमुदाय अफै आफै देशमा अनागरिक हुन विश्व छन् । चीनले भर्खेर आफै देश गरिबीबाट मुक्त भएको घोषणा गरेको छ । तर, नेपाली शासक भने गरिबी, विपन्नता, असमानता र अभाव

● ग्यालेकसी एम१२ स्मार्ट फोन बजारमा

सामसडले आफ्नो मोनस्टार रिलोडेड ग्यालेकसी एम१२ नेपाली बजारमा ल्याएको छ। कम्पनीले सन् २०२० मा ग्यालेकसी एम११ तथा ग्यालेकसी एम१२ ल्याएको थियो। ग्यालेकसी एम१२ मा ९० एचजेड रिफ्रेस रेट, शक्तिशाली ८ एनएम प्रोसेसर, आइएसओ सेल प्लस टेक्नोलोजी, ४८ एमी क्वाड क्यामरा तथा शक्तिशाली ६००० एमएच ब्याट्री रहेको छ। सामसड मोबाइल नेपालका विजिनेस हेड प्रणयरत्न स्पापितका अनुसार ग्राहकहरूको आवश्यकतालाई मध्यनजर गर्दै कम्पनीले एम सिरिज परिवर्तन्तर्गत नयाँ उत्पादन ल्याएको हो।

एम१२ मा राखिएको एकिजनस ८५० अक्टोबर प्रोसेसरले स्मार्ट फोनको कार्यक्षमता अझै उत्कृष्ट बनाएको छ। त्यसैगरी, पावर इफिसेन्ट ८ एनएम प्रोसेसरले सुधु मल्टिटास्किङ अनुभव दिन्छ।

विभिन्न ब्राउजिड मल्टिटास्किङमा पनि कम ब्याट्री खपत गर्न मद्दत गर्छ। नयाँ ग्यालेकसी एम१२ मा ६००० एमएच ब्याट्री र यसको बक्समा १५ वाटको फास्ट चार्जर पनि राखिएको छ। ग्राहकले विनाइवार्ज पूरै दिनरात मोबाइल चलाउन सक्छन्। फास्ट चार्जिङ प्रविधिले शतप्रतिशत ब्याट्री लाइफ एकदम छोटो समयमा दिन्छ। ८ एनएम प्रोसेसरले ब्याट्रीलाई पावर इफिसेन्ट बनाएको छ।

● गैंडाकोटमा मुन स्टार होटेल सञ्चालनमा

चितवन र नवलपुर क्षेत्रका पर्यटहरूलाई लक्षित गरी गैंडाकोट-२, शिलान्यास चोकमा मुन स्टार होटेल सञ्चालनमा आएको छ। होटेल क्षेत्रमा अनुभवी दुई युवाले ११ करोड रुपैयोंको लागतमा सुविधासम्पन्न होटेल सञ्चालनमा ल्याएका हुन्।

रेस्टुरेन्टमा लगानी गर्दै आएका ध्रुव न्यौपाने र जापानमा समेत ४ वटा आफनै होटेल सञ्चालन गरिसकेका राम गैरेले उक्त होटेल सञ्चालनमा ल्याएका हुन्। होटेलमा आधुनिक सुविधासम्पन्न बैठक हल, पार्टी प्यालेस, रेस्टुरेन्ट एन्ड बार रहेका छन्। सञ्चालक गैरेले भने, स्याजनासम्म वास बस्न मिले क्षमता रहेको होटेलमा ५ सयदेखि २ हजार ५ सय रुपैयोंसम्म पर्न ३ प्रकारका कोठाको व्यवस्था गरिएको छ। एकैपटक करिब १ हजार ५ सयजनालाई सेमिनार, भोजभतेर र देवघाट पुन सहज छ। न्यौपानेले भने, गैंडाकोटमा पर्यटनको प्रबुरु सम्भावना देखेर नै ५ वर्षको अध्ययनपछि हामीले यहाँ होटेल शुभारम्भ गरेका हैं। होटेलमा आउने पाहुनाले स्थानीय उत्पादनको स्वादसँगै नेपाली, चाइनिज, इन्डियन, थाइलान्डीयत एसियन खानाको सुविधा पाउने न्यौपानेले बताए।

यहाँबाट धार्मिक तथा पर्यटकीयस्थल मौलाकालिका मन्दिर र देवघाट पुन सहज छ। न्यौपानेले भने, गैंडाकोटमा पर्यटनको प्रबुरु सम्भावना देखेर नै ५ वर्षको अध्ययनपछि हामीले यहाँ होटेल शुभारम्भ गरेका हैं। होटेलमा आउने पाहुनाले स्थानीय उत्पादनको स्वादसँगै नेपाली, चाइनिज, इन्डियन, थाइलान्डीयत एसियन खानाको सुविधा पाउने न्यौपानेले बताए।

● सिटिजन्स बैंक र तिनाउ मिसनको एकीकृत कारोबार सुरु

सिटिजन्स बैंक इन्टरनेसनल लिमिटेडले तिनाउ मिसन डेम्पलमेन्टलाई प्राप्ति गरी शुक्रबाबाट एकीकृत कारोबार सुरु गरेको छ। दुई बैंकका सञ्चालक तथा कर्मचारीहरू सहभागी भएको एक विशेष समारोहीय सिटिजन्स बैंकका सञ्चालक समितिका अध्यक्ष राजनसिंह भण्डारीले संयुक्त कारोबारको शुभारम्भ गरेका हुन्।

सिटिजन्स बैंकले तिनाउ मिसन डेम्पलमेन्ट बैंकलाई प्राप्ति गरेपछि निष्क्रिय करिब १ खर्ब २७ अर्ब पुग्नेछ भने ऋण लगानी करिब १ खर्ब ९३ अर्ब पुग्नेछ। प्राप्तिपश्चात् बैंकका कुल १ सय ६६ शाखा हुनेछन्। सहमतिअनुसार तिनाउका मिसन सेयरधनीले सय कित्ता सेयरबाबर सिटिजन्सको १६ कित्ता सेयर पाउनेछन्। प्राप्तिपछि बैंकको चुक्ता पुँजी ११ अर्ब ६६ करोड रुपैयों पुगेको छ।

कार्यक्रममा बोल्डे सिटिजन्स बैंक सञ्चालक समितिका अध्यक्ष भण्डारीले प्राप्तिपश्चात् बैंकको वित्तीय सूचकांकहरू मानवस्रोत, प्राविधिक एवं अन्य क्षमता अभिवृद्धि हुने बताए। त्यसैगरी, साविकको तिनाउ मिसन डेम्पलमेन्ट बैंक लिमिटेडका सञ्चालक समितिका अध्यक्ष जीवनप्रसाद वर्माले तिनाउका ग्राहक, कर्मचारी र लगानीकर्ताको हित र भविष्य सिटिजन्स बैंकमा अझै बढी सुरक्षित हुने बताए।

कार्यक्रमलाई सम्बोधन गर्दै सिटिजन्स बैंक इन्टरनेसनल लिमिटेडका सञ्चालक तथा मर्जर तथा प्राप्ति समितिका संयोजक प्रबलजंग पाण्डेले प्राप्तिपश्चात् बैंकको प्रतिस्पर्धात्मक क्षमताको

कपोरेट

अभिवृद्धि हुने बताए। सिटिजन्स बैंकका प्रमुख कार्यकारी अधिकृत गणेशराज पोखरेलले मर्जरपश्चात् कर्मचारीहरूको उचित व्यवस्थापन र दक्षता अभिवृद्धि गरी बैंकको व्यवसाय वृद्धिका लागि ठोस कार्यक्रमहरू सञ्चालन गर्ने बताए। बैंकले अब करिब साडे ९ लाख ग्राहकलाई सेवा प्रदान गर्नेछ।

● सिद्धार्थ बैंकको विदेशमा भुक्तानी गर्ने मिल्ने इकम कार्ड

सिद्धार्थ बैंक लिमिटेडले विदेशी मुद्राको भुक्तानी गर्न अझै सहज, आधुनिक र विश्वस्तरीय बनाउने उद्देश्यले सिद्धार्थ इकम कार्डको सुरुवात गरेको छ। बैंकले आफ्ना ग्राहकले नेपाली रुपैयोंलाई ५ सय अमेरिकी डलर वा त्यतिबाबरको अन्य परिवर्त्य विदेशी मुद्राको सही गरेर सिद्धार्थ बैंकको इकम कार्ड प्रयोग गरी नेपालबाटै विदेशमा भुक्तानी गर्ने मिल्ने सेवा ल्याएको हो। विवरण अद्यावधिक भएको तथा सम्बन्धित प्रयोगकर्ताले स्थायी लेखा नम्बर लिएको हुनुपर्ने जनाइएको छ। प्रयोगकर्ताले एकैपटक वा पटक-पटक गरी एक वर्षमा बढीमा ५ सय अमेरिकी डलर वा सोबाबरको परिवर्त्य मुद्रा जम्मा गर्न सक्ने जनाइएको छ। बैंकले यस सुविधाले ग्राहकलाई सहज सेवा उपलब्ध हुने, अन्तर्राष्ट्रिय किनमेल सेवा अझै बढी सुविधाजनक बनाउने र बैंकिङ प्रणाली अझै बढी प्रभावकारी र ग्राहकमैत्री बनाउने जनाइएको छ।

● एनएमबिले ल्यायो अन्तर्राष्ट्रिय प्रिपेड कार्ड

एनएमबिले बैंकले अन्तर्राष्ट्रिय प्रिपेड कार्ड सञ्चालनमा ल्याएको छ। नेपाल राष्ट्र बैंकले ल्याएको एकैपटक वा पटक-पटक गरी वार्षिक ५ सय अमेरिकी डलरसम्म वा सोबाबर अन्य परिवर्त्य विदेशी मुद्राको प्रिपेड कार्डमार्फत अनलाइन कारोबार गर्न सकिने प्रावधानअनुसार बैंकले अन्तर्राष्ट्रिय प्रिपेड कार्ड जारी गरेको छ।

अब एनएमबिले बैंकमा आफ्नो प्यान कार्ड र

नागरिकतासहित खाता खोली भारतबाहेक विदेशबाट पाइने सुविधाहरूमा अनलाइनमार्फत नेटफिलक्स, सपिड, शिक्षालगायत क्षेत्रमा आफनै कार्ड प्रयोग गरी सामाजिक सञ्जालमार्फत आफैले भुक्तान गरी प्रवर्द्धन गर्ने सकिने बैंकले जानकारी दिएको छ।

● संख्या आइएमई पे एपबाट सबै क्युआर स्क्यान गर्ने मिल्ने

आइएमई पे एपबाट नेपालमा उपलब्ध सबै क्युआर स्क्यान गर्ने भएको छ। नेपालमा उपलब्ध फोन पे, स्मार्ट क्युआर, युनियन पे र आइएमई पे क्युआर सेवाप्राप्तीले सजिलै आइएमई पे एपबाट स्क्यान गरी भुक्तानी गर्न सक्ने व्यवस्था भएको हो। सबै क्युआर स्क्यान गरी भुक्तानी गर्ने मिल्ने आइएमई पे एप एक मात्र विद्युतीय भुक्तानी सेवाप्रदायक एप भएको कम्पनीले जनाएको छ।

नेपालमा क्युआर स्क्यान गरी भुक्तानी गर्ने व्यवहार बढ्दै गएको तथा सरकारको डिजिटल नेपाल अभियानलाई आमसात गरी उक्त अभियानमा सहभागी हुँदै आएको आइएमई पेको यो सेवाले डिजिटल नेपाल अभियानलाई थप बल मिल्ने कम्पनीले विश्वास व्यक्त गरेको छ।

● ऊर्जा बचत गर्ने दुई कम्पनीलाई अनुदान रकम हस्तान्तरण

राष्ट्रिय वाणिज्य बैंकले उद्योग सञ्चालनमा ऊर्जा बचत गर्ने दुईवटा कम्पनीलाई अनुदान रकम हस्तान्तरण गरेको छ। बैंकले जर्मन सरकारबाट

केएफडब्ल्यू बैंकमार्फत प्राप्त अनुदान सहयोगमा सञ्चालित इनर्जी इफिसिएन्सी प्रोग्राम नेपालको अनुदान सहयोग कार्यक्रमअन्तर्गत रकम हस्तान्तरण गरेको हो। बैंकले सुजल डेरी प्रालिलाई १५ लाख ३५ हजार ९ सय १५ रुपैयों र गोल्डेन स्टार सोप इन्डस्ट्रिजलाई ४ लाख ६७ हजार ५ सय ५७ रुपैयों रकम हस्तान्तरण गरेको जनाएको छ। मितव्यीय तथा प्रभावकारी ऊर्जा बचत हुने गरी कम्पनीहरूले यत्र उपकरण जडान गरेको हुँता स्वीकृत अनुदान सहयोगितामार्फत अनुसार रकमको चेक बुधबार हस्तान्तरण गरेको जनाइएको छ। बैंकका प्रमुख कार्यकारी अधिकृत किरणकुमार श्रेष्ठले चेक हस्तान्तरण गर्दै अन्य उद्योगलाई ऊर्जा बचत गर्ने सम्भागी हुन आह्वान गरेको छ। उनले हालसम्म १९ उद्योगलाई ६ करोड १४ लाख रुपैयोंभन्दा बढी अनुदान रकम हस्तान्तरण गरिसकेको जानकारी दिए।

नेपाल सरकार र जर्मन सरकारबीच सन् २०१३ मा नेपालको ओर्योगिक तथा व्यापारिक क्षेत्रमा मितव्यीय तथा प्रभावकारी ऊर्जा बचत गर्न सम्भौता भएको थियो। यसेबमेजिम राष्ट्रिय वाणिज्य बैंकले इनर्जी इफिसियन्सी प्रोग्राम नेपाल आयोजनाको कार्यान्वयनका लागि प्रोजेक्ट एनिजिक्युटिड एजेन्सीका स्पमा काम

